

„Imádkozzátok az életeteket, és éljétek az imátokat” – Imádság és együttlét Nagymaroson

2017. október 8. vasárnap 15:50

Sokakat vonzott Nagymarosra az idei őszi ifjúsági találkozó. Az imádság témájával meghirdetett október 7-i országos lelkinap főelőadója és a közös szentségimádás vezetője Nagy Bálint SJ volt. „Imádkozzátok az életeteket, és éljétek az imátokat” – buzdított a záró szentmisében Varga László püspök.

A színes októberi reggelen ezernyi fiatal és felnőtt gyülekezett a nagymarosi római katolikus plébánia kertjében, ahol Sillye Jenő és barátai énekes reggeli imádságával vette kezdetét az idei őszi Nagymarosi Ifjúsági Találkozó. Az ország minden egyházmegyéből, határon túli közösségekből is érkeztek résztvevők, majd minden korosztályt képviselve.

Nemcsak mi keressük Istent, Ő is keres minket. Nemcsak mi vágyunk rá, hanem Ő is vágyik ránk. Kapcsolatba szeretne lépni velünk – hangsúlyozta a délelőtti főelőadó, Nagy Bálint SJ, a magyar jezsuita rendtartomány hivatásgondozója, aki a teremtő Istennel való találkozás „terébe” hívta a találkozó résztvevőit. Abba a személyes, belső térbe, ahol valóban rá tudunk tekinteni a jelen lévő Istenre.

Az imádságról szólva beszélhetünk arról, hogy nekünk mit kell tenni, mit éneklünk, miket mondunk, mit teszünk, milyen testtartásban... Ezek fontosak, de ha az ima lényegéhez szeretnénk közelebb kerülni, akkor van valami, ami mélyebb ennél – hívta fel a figyelmet az előadó.

Jézus azt mondja: én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővessző. A szőlőtő az Úr, akin vagyunk; mi a szőlővesszők, akik gyümölcsöt akarunk teremni. Jó gyümölcsöt, ami igazán finom. Szeretnénk jól imádkozni, szeretnénk jól csinálni a feladatainkat, szeretnénk jó emberek, jó keresztények lenni. Próbálunk jót tenni, de az a tapasztalat, hogy nem megy. Nem tudunk, hogyan kell. Annyira vágyunk rá, és nem megy. Befeszülünk, befeszítünk. Saját erőből csináljuk.

Eljött az ideje annak, hogy figyelmünkkel visszairányuljunk a szőlőtőre. Az imádságra való meghívás így szól: „Nyugi! Gyertek, érkezzetek meg! Itt vagytok, rajtam vagytok!” Ahol vagyunk, az elegendő. Rajta vagyunk a szőlőtövön. Annak a csodája születik meg az imádságban, hogy az élet elkezd élni bennünk újra; hogy ami eddig nem ment saját erőből, hiába feszültem rá, hiába próbáltam, az ahogy tekintetemet újra a szőlőtőre irányítom, rajta keresztül megy. „Gyertek oda, ahol vagytok!” – hívta a fiatalokat Nagy Bálint SJ. Ne játsszuk el azt, hogy egyedül kell jó gyümölcsöt hozni. Engedjük, hogy az élet, ami az Úrtól jön, elkezdjen élni bennünk újra.

Amikor imádságról beszélünk, kapcsolatáról beszélünk. Nem egyedül vagyunk, hanem az én, aki szeretne jól imádkozni, odafordul a szőlőtőhöz – ez az tér, ahol imádkozunk. Mi történik, ha tényleg imádkozunk, és rajta vagyunk a szőlőtövön? Ezzel kapcsolatban az előadó olyan „mozgásokról”, alapérzésekről, elterelő gondolatokról, félelmekről, megtévesztő hangokról beszélt, melyek elmozdítják az imádkozó embert. Szólt arról is, hogyan tudjuk ezeket megfelelően kezelni.

Az imádságban nemcsak arról van szó, hogy mi keressük Istent: Ő is keres bennünket, Ő is megszólal. Az Úrnak is vannak álmai velünk kapcsolatban; fontos neki, hogy mi zajlik bennünk. Neki is vannak vágyai: életet akar adni, gyógyítani akar, felemelni. Engedjük, hogy megszólaljon. Érdekl, hogy mi van bennünk, és válaszolni akar – mutatott rá Nagy Bálint SJ és arra buzdított: merjünk beszélni az Úrnak érzéseinkről, félelmeinkről, mindarról, ami zajlik bennünk, hogy válaszolhasson, hogy elmondhassa, Ő mit érez.

Hozzátette: előfordul, hogy imádkozunk, és nem jön válasz. Odavisszük Isten elé élettémáinkat, de csönd van. Lehetséges, hogy azért, mert az Úrnak is vannak témái, és talán először erről szeretne beszélni. Fontos, hogy feltegyük a kérdést és meghalljuk, megértsük, miről szeretne beszélni Ő. Nem nekünk kell tudni, megoldani mindent. Ha merünk ráhagyatkozni a szőlőtőre, belül máshol leszünk. Isten létezik, köztünk van, neki is vannak vágyai, érzései, és szeretné kifejezni. Ki figyel rá, ki marad az Úrral, ha nem mi?

Vágyunk az imádságra, de az utolsó helyre tesszük a feladataink között. Mielőtt leülnénk imádkozni, még meg akarjuk csinálni ezt, rendbe vagy jóvá akarjuk tenni azt.... Nem kell késznek lennünk!

Merjünk most, úgy ahogy vagyunk letérdelni, imádkozni – hangzott el a tanításban. Ha az Úr jönni akar, engedjünk neki. Ebből tudunk igazán élni. Az Úr oda akar belépni, ahol nem vagyunk rendben, ahol még valamit gyógyítani, rendezni kellene. Ott tudok leborulni, letérdelni az Úr előtt. Ott kezdek el sírni, és az a hely az, ahol tényleg megbocsájt. Merjünk ott lenni, ahol Ő jelen akar lenni bennünk. Merjünk ott lenni a szőlőtövön. Arra vagyunk meghívva, hogy az Úrral legyünk.

Gondolatmenete végén a magyar jezsuita rendtartomány hivatásigazgatója feladatot is adott a résztvevőknek: ki-ki idézze fel magában, hol érezte az Urat magához közel; hol, miben volt élet benne; hova szeretné most visszavezetni az Úr. E gondolatok között, Máté evangéliumának szavai mentén, vezetett imádsággal kezdődött el a szentségimádás. Elhangzott: „Az Úr látja a tömeget, és megesisik rajtuk a szíve... Engedjük, hogy velünk történjen! A hullámok valóságok. Erősebbek, mint te... A vihar elül.... Az Úr bevonul...”

„Abban szeretnénk segíteni, hogy ez a találkozó különösképpen is rólad és az Úrról szóljon, aki nap mint nap keresi a veled való találkozást” – fogalmaztak a szervezők a nagymarosi levélben. Ennek megfelelően az októberi találkozón a megszokottnál több, kisebb létszámú imaműhely várta az arra nyitottakat a fakultációk idején, hogy minél több imamódszert kipróbálhassanak és megtapasztalhassák, kinek mi a közös nyelve Istennel.

A négy órákor kezdődő szentmisére sokezer ember – fiatalok és idősebbek, szerzetesek, családok –, öröm és színes egység töltötte be a plébániakertet.

„Akinek a nevében itt állok, az Úr Jézus Krisztus, azért jött, hogy tüzet gyújtson a földön. Remélem, hogy már lángol ez a tűz bennetek... Hogy ez a mai találkozó, mindaz, amit átéltek, hallottatok, felszította ezt a tüzet azokban, akikben már égett, és meggyújtotta azokban, akikben még nem” – fogalmazott a szentmise kezdetén Varga László kaposvári püspök, aki Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi püspökkel, valamint több mint ötven paptestvérrel együtt mutatta be a szentmisét, melyen számos diakónus is szolgált.

„Mivel az imádság a mai találkozó központi témája, szeretnék meghívni benneteket arra, hogy fedezzétek fel a jobbik részt. Szeretnék meghívni benneteket arra, hogy tegyétek az imátokat élővé. Tegyétek az imátokat igazzá, tegyétek az imátokat mélyé és olyanná, ami átváltoztat, megváltoztat benneteket” – szólította meg a fiatalokat szentbeszédében Varga László püspök.

„Mindannyian ismeritek azt a történetet, amit Lukács evangéliumában olvasunk, amikor Jézus »családlátogatásra« megy Mártához és Máriához. Mind a ketten nagyon szeretik a Mestert, mind a ketten várják. Márta nyüzsög, készíti a vendég számára – szeretetből – az ételt, a testvére pedig, aki szintén nagyon szereti Jézust, nem csinál semmit, hanem odaül Jézus lábai elé, és figyel. Egy idő után Márta kiakad, és nem Máriának szól, hanem Jézusnak: »Szólj már neki, hogy segíthetne«. És akkor Jézus nagyon érdekes választ ad Mártának: »Márta, Márta! Sok mindennel törödsz, sok minden nyugtalanít, de csak egy a fontos. Mária a jobbik részt választotta, és nem is veszíti el soha.« Ezt a jobbik részt kellene felfedezni, mert elveszítettük.”

Olyan kultúrában élünk, amelyik az „aktivitás eretnekségétől” szenved, Szent II. János Pál pápa szavai szerint. Nem tudunk igazán lenni és jelen lenni, csak tenni, tenni, akciózni, és elveszítettük a jobbik részt, amellyel megdicséri Jézus Máriát. Századokon úgy értelmezték ezt az evangéliumi szakaszt, hogy ugyan Mária a jobbik részt választotta, de Máriának nem szabad belesüppednie ebbe a jobbik részbe, amelyik szemléli és befogadja Jézust, hanem el kell indulnia abba az irányba, amit Márta végez, azért, mert csak önmagában a szemlélődés, Jézus szeretettel való befogadása kevés. Ebből a szeretettel való befogadásból kell, hogy cselekedetek, szolgálat szülessen, ezért Máriának bele kell nőnie Márta lelkületébe, Mártának pedig fel kell fedeznie a jobbik részt. Ám ha Márta tevékenysége valóban a csendes, szemlélődő, befogadó szeretetből fakadó szolgálat lett volna, akkor a testvére nem akad ki, de mivel nem volt mögötte ez a jobbik rész, Mária számon kéri.

„Arra hívlak benneteket, hogy fedezzétek fel a jobbik részt: a csendes, figyelmes szeretettel való létet az Úr jelenlétében. Nemcsak az Oltáriszentség előtt – ott is –, hanem mindenhol, minden körülmények között. Arra hívlak benneteket, hogy ha fölfedeztétek a jobbik részt, a szemlélődést, a befogadást, a jelenlétben való lét ajándékát, akkor tegyétek az imátokat élővé. Imádkozzátok az életeteket, vigyétek az Úr elé, mindent beszéljete meg vele. Annyira szeret, hogy minden érdekli, a legkisebb rezdüléstek is. Mindent szeretne megismerni, amit ti átadtok neki.

Ismer bennünket, jobban, mint mi magunkat. De mégis szükség van arra, hogy megosszuk vele a hétköznapijainkat, az életünket, mindazt, ami velünk történik, mert, ha szeretjük őt, akkor fontos, hogy megbeszéljük vele a dolgainkat.

Imádkozzátok az életetekre, és éljétek az imátokat! Mindaz, amit megértetek az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel való személyes kapcsolatban az életetekre vonatkozóan, azt váltsátok tettekre, és akkor az imátok élő és életteli lesz. Engedjétek, hogy a Szentháromság szenvedélyes szeretete bevonja a szíveteket, a lényeteket ebbe a szeretetáramlásba, és engedjétek, hogy a ti szeretetek is szenvedélyes szeretet legyen. Ne csak távolságtartó, passzív, időnként odafigyelő szeretet, hanem szenvedélyes, életteli, tűzzel teli szeretet legyen, amellyel Istenhez fordultok – mert ő így fordul hozzátok, szenvedélyes szeretettel –, és ezzel a szenvedélyes szeretettel kellene odafordulni az embertársaink felé, különösen a szenvedők felé.”

„Tegyétek az imátokat élővé, és tegyétek az imátokat igazzá! – buzdított a püspök. – Két ember megy föl imádkozni a templomba, egy farizeus és egy vámos. A farizeus előremegy, és elkezd imádkozni, a vámos megáll hátul, veri a mellét, és csak annyit mond: »Könyörülj rajtam!«. És Jézus azt mondja, hogy ez megigazultan ment haza. Álljatok igaz szívvel Isten elé! Ne szégyelljétek a bűneiteket, hanem bánjátok meg! Valljátok meg, hogy rászorultok az Ő irgalmára és az Ő szeretetére. Merjétek fölállalni ebben a kapcsolatban a sebeiteket. Ő a ti gyógyítók. Merjétek fölállalni minden gyengeségeket. Ne játsszatok szerepet az imában! Legyetek igazak! Bűnösök, akik irgalomra, szeretetre, szabadulásra, segítségre szorulnak.

És tegyétek az imátokat mélyé! Lehet felszínesen, kutyafuttában imádkozni, néhány másodpercig. Engedjétek meg, hogy az imátok mély legyen. Az ima nem luxus. Ez az egyetlen, amellyel egészben látjuk a valóságot, mert csak az imádkozó, imádságos ember látja egységben a természetfölötti és a természetes világot. Tegyétek az imátokat mélyé! Tanuljatok meg jelen lenni – annak számára, aki maga a jelenlét. Aki itt és most, ebben a jelen pillanatban szól hozzátok és találkozni akar veletek.”

„Tegyétek az imátokat mélyé, csendesedjétek el! Túl sokat fecsegünk, Isten előtt is. Kalkuttai Szent Teréz anyától tanultam ezt a gondolatot: »Isten a csend barátja, Isten a szív csendjében beszél«. Nem az a fontos, amit mi mondunk neki, hanem az, amit Ő mond nekünk. Istennek fontos, hogy te mit mondasz; de ennél sokkal fontosabb, hogy Ő mit mond. És ahhoz, hogy meghalld, el kell hallgatnod, el kell csendesedned, meg kell hallgatnod Őt, és meg kell hallanod, hogy mit mond a Szentlélek által – neked, az életedre vonatkozóan.

Tegyétek az imátokat olyan imává, amely átváltoztat, amely megváltoztat. Nem vagyunk kész a szeretetben. Ti sem, én sem. Mindig változnunk kell, életünk végéig növekednünk kell a szeretetben Isten, egymás és önmagunk iránt. Akarjatok változni! Vagy úgy is mondhatom, ne féljétek a változástól! Engedjétek meg Istennek, hogy megváltoztasson benneteket az ima közbeni találkozások által. Ennek a változásnak a csúcsa az életszentség. Ez a legteljesebb, amit elérhetünk, ez számunka a teljesség. Aki nem akar változni a szentség irányába, és nem akar szent lenni, az nem mondott igent az élet teljességére; az csak éldegél, egyik napról a másikra. A ti meghívásotok az életszentségre szól. Fogadjátok el, mondjátok rá igent, és engedjétek meg, hogy szentté tegyen titeket is a Mennyei Atya, az Ő Szentlelke által!”

Mint minden találkozón, most is Gyerekmaros várta a legifjabbakat. A több mint kilencven önkéntes által vezetett, Nagymaros különböző helyszínein zajló foglalkozásokba, imádságba rekordszámú, 652 kisebb és nagyobb gyerek kapcsolódott be. A gyerekek az önkéntesekkel – a korábbi nagymarosi ifjúsági találkozók hagyományait követve – a szentmise végén vonultak a plébánaikertbe, az oltár elé, hogy a nagyobbakkal együtt részesülhessenek a záró áldásban.

A nap folyamán és a szentmisén a zenei szolgálatot a nagymarosi Laudate Zenekar látta el, akik a találkozó végén közös éneklésre hívták a résztvevőket.

Fotó: Tibély Gergely

Gátas Judit/Magyar Kurír

